

SZÉKELYHIDI ZSOLT

Bastille-hotel, reggel

Kifeszítem magam a szerelem ágán, ha úgy kell. Befeszítem a karom, hogy elámítsalak.

Feszített a tempó, mi kell még? Így jó lesz, mondd suttozva a szűkös Bastille-hotelben és a kis szoba kitágul. Erósz és Hekaté vezet.

Szédülő

Kapd el a fejem, Hekaté és varázsolj bele ebbe az elmúlásba, nem, nem csak abba a mába, amit lélegzünk, amit kifújunk, amit elveszünk, s nem adunk viszont semmit se. Aszott arcunknak lámpaként áramra nem futja, pislákol és kialszik belőlünk, mint ahogy az éjjeli lepketést rámered a szűnyogháló mögött kiszűrődő fényfolt-ámításra.

Nincs fény, ami életben tartson. Hekaté, adj már valami jelet, hogy mindent jól csinálok, s a varázslat hatni fog! Nem adsz, tudom, te aszott tünemény!

Illa

Tulipánokat szagolsz széles mosollyal, az arcod virágnyi és a kert ezer arcél. Élvezed, hogy megszorogatnak az illatok. Egy fotó rólad, vonásaidat elnyújtják a szirmok, egy leszel velük a pillanatra. Csodálkozol másnap, amikor viszontlátod a képen, mennyire nem törődte semmit az elmúlással. És arcod így mennyivel tovább él!

Fény

Párizs fényeivel játszik Erósz és Hekaté. A boszorkányos látomásban a Nap átszáll a város felett és buja fényfoltokat okoz. Erósz az árnyékból lesi csókos áldozatait. Arra sétálunk, s természetesen foglyul ejtenek, nem szabadulhatunk, míg a ránk szabott csókszáz ki nem telik, mézsárga színekkal addig utunk kishídján tartanak.

De mi ismerjük Erósz és Hekaté közös tréfáit, s rácáfolunk bűbájaikra.
Továbbcsókoljuk egymást, míg kékké nem változik minden, s elsötétül, narancssá
minden ház és a folyó bezöldül. A két istennő reménytelenül legyint, s szalad,
nyomukban mi és egész Párizs lámpafényekben marad.